

Heleen van den Hoven

De speelgoedman

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

Voor mijn ouders

Identiteit: g.mv. 1. eenheid van wezen
(Van Dale Groot woordenboek van de Nederlandse taal)

Proloog

Amsterdam | februari

Na zijn wortelkanaalbehandeling stapte Inigo Dubbelman in de verkeerde tram. Daarmee gaf hij zijn leven een geheel andere richting, al zou hij dat pas maanden later beseffen.

‘Niet zelf rijden, meneer Dubbelman,’ had de tandartsassistente gezegd. ‘U kunt wat duizelig zijn van het roesje.’

Gelukkig was er plek om te zitten. Inigo sloot meteen zijn ogen. Vijf minuten later opende hij ze weer, uit angst dat hij zijn halte zou missen. Was hij al te ver? Maar nee, het water en de bomen waren vertrouwd. Daar was het speeltuintje. Met zijn linkerhand tegen zijn kloppende kaak stapte hij uit.

Voorzichtig, zei een stem in zijn hoofd. Stoppen bij de stoerprand. Niet rennen. Kijk links, rechts, links, dan pas oversteken, naar de huizen met de trappen ertussen.

Uit een openstaand raam kwamen hem etensluchten tegemoet. Door de kerriegeur wilde hij sneller lopen, maar zijn benen werkten niet mee. De trap treden waren gekrompen. Zijn voeten kwamen elke keer te hoog uit. Ook de voordeur leek kleiner. Hij

moest bukken om aan het touwtje in de brievenbus te trekken.

Er hing geen touwtje. Hij kreeg geen oorvijs omdat hij te lang was weggebleven. Zijn kaak deed al pijn voordat de deur openging.

De vrouw leek verbaasd dat er iemand voor haar deur stond.

‘Sorry,’ zei hij. ‘Ik ben verkeerd.’

Hij zette twee passen achteruit. Net op tijd draaide hij zich om. Zijn benen waren te lang voor de trap. De vrouw riep iets, maar hij was de straat al overgestoken, terug naar de tramhalte, over de rails, naar het bankje. Het enige wat stilstond in de golvende zee van asfalt en stoeptegels.

Minutenlang bleef hij zitten. Een tram stopte, met herrie en ramen die fel de zon weerkaatsten. Mensen stapten uit, dromden voor zijn voeten en liepen door. De tramdeuren sloten zich. Langzaam schoven de rijtuigen voor hem langs. Achter het laatste rijtuig werden de huizen met de trappen aan de overkant weer zichtbaar. Huizen die hij zou moeten kennen, in een straat waarvan hij de naam niet wist.

Hij was bijna blij met de pijn in zijn kaak. Een halfuur, had de assistente gezegd, dan zijn de effecten wel over. Hij liet nog een tram voorbijgaan. Toen deze met belgerinkel vertrok, zagen de gevels aan de overkant er niet langer als oude bekenden uit. Hij

was gewoon de verkeerde kant opgereden. De verkeerde halte uitgestapt. Inmiddels had hij zijn trein gemist, maar er gingen er genoeg naar Utrecht. Hij kon de volgende tram pakken, naar het station en dan terug naar huis.

Nu hij zijn besluit genomen had, leek het langer te duren voor er een tram arriveerde. De gevels aan de overkant kregen ogen. Een gordijn bewoog in een van de ramen.

Hij hoorde kinderstemmen. ‘Ik was eerst!’

Een scooter raasde voorbij. In het kielzog van benzinedamp vervloog de geur van uien, knoflook en kerrie.

Opnieuw wiste een tram het uitzicht op de straat. Piepende remmen verdreven het geluid van aftellende kinderen. Inigo stapte in, en keek niet meer om.

Deel 1 Hoe het begon

1. Fee

Lieve Sabine, lief zusje,

Ik heb je dagboek ingekeken. Het dagboek, dat je kocht toen wij nog dachten dat we zelf ons leven konden inrichten. Toen ik nog laag uitgesneden T-shirts en korte rokken droeg en jij naar de dokter stapte om je droom te realiseren. Jij bleef hoopvol. Ik lees het in jouw woorden op de eerste pagina: *Ik heb hoop*. Jij keek altijd al naar de toekomst. *Alles is mogelijk*, schrijf je.

Daarna zijn de bladzijden leeg. Je bent er net in begonnen en nu houdt het al op. Alsof je niet wilde dat er ooit iets anders zou staan dan ‘alles is mogelijk’, woorden die je nog maar een paar weken geleden schreef.

Nu is het hoogzomer. De temperatuur nadert de dertig graden. Het is rustig op straat en in de flat, iedereen is op vakantie of de stad uit gevluht. Mijn dagen zijn even wit als de bladzijden in jouw dagboek.

Als ik mezelf jaren geleden op deze leeftijd had voorgesteld, dan had ik me waarschijnlijk in een huis met een tuin gezien, met een echtgenoot en één, misschien al twee kinderen. 's Ochtends deed

ik administratief werk, en 's middags bakte ik koekjes. Een deel van die droom verviel toen ik Kevin verliet, kort nadat ik inzag dat wij geen toekomst hadden.

Jij hielp me opnieuw te beginnen. Ik was jong genoeg, en had ik geen leuk werk, op een gezellig kantoor vol mannelijke collega's?

Als ik een dagboek had bijgehouden, had ik misschien begrepen hoe het zover heeft kunnen komen. Maar ik wil geen dagboek schrijven. De lege bladzijden van gisteren, vandaag en morgen vergeet ik liever. Ik sluit de gordijnen tegen de zon en vraag me af hoe het allemaal begon, een halfjaar geleden.

Ik verliet jouw huis, waar ik de avond tevoren op jouw bank uitgehuild en te veel gedronken had, terwijl ik luisterde naar je nieuwste scheldwoorden. Wat Kevin me geflikt had was beneden alle peil. Zijn wraak had mij alle plezier in mijn werk ontnomen. Je was boos om mij, je jongere zusje. Niemand mocht aan mij komen, zo was het altijd al geweest.

Het was nog winter. Jij moest je autoruiten krabben en ik was mijn handschoenen kwijt. Ik leende er een paar van jou. Mijn herinneringen zijn verser dan ik dacht. Het was de dag dat ik anders begon te kijken naar Inigo Dubbelman.

Toen ik je die avond Inigo's naam noemde, kon je je niet eens herinneren wie van mijn collega's hij was, ook al had je ze allemaal op de kerstborrel ontmoet. Inigo was zo'n kantoormuis die je gemakkelijk over het hoofd zag.

Ondanks zijn ongewone voornaam was hij zo alledaags als maar kon. Niet lelijk, niet knap, bruine ogen in een gezicht met de kleur van koffie verkeerd. Gemiddelde lengte, gemiddeld gewicht, een lijf, dat hij verborg in saaie kostuums, altijd donkerblauw, zodat we hem achter zijn rug soms Indigo noemden. Ik schatte dat hij in de dertig was, zijn haargrens begon al wat te wijken. De rest van zijn schedel had hij kort geschoren, zoals de helft van de mannen die wij kenden deden.

Ik wist eigenlijk niet veel van hem, behalve dat hij bang was voor de tandarts. En dat wist ik omdat hij er speciaal voor naar Amsterdam ging en zijn rooster dan moest omgooien. Verder spraken we nauwelijks met elkaar, behalve over het werk. Als zijn weekenden wild waren, dan wist hij dat goed te verbergen.

Maar in de weken nadat het pesten begon, was Inigo de enige die er niet aan meedeed. Hij bekeek me niet zoals de anderen, openlijk verlekkerd of tersluiks. Hij knikte naar me wanneer ik tegenover hem achter mijn bureau ging zitten en boog zich dan weer over zijn werk.